

Stivija

IR TURTINGASIS AUSTRALAS

Margaret Way

BALFORŲ ŠEIMOS PAVELDĖTOJOS – 8 –

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Margaret Way
(Margaretė Vai)

**OLIVIJA
IR
TURTINGASIS AUSTRALAS**

Aštuntasis
serijos
"Balforu šeimos paveldėtojos"
romanas

Versta iš Margaret Way,
Olivia and the Billionaire Cattle King,
© Margaret Way 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-957-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PROLOGAS

Priimu iššūkį! Žinoma, priimu! Niekas kitas taip kaip iššūkiui neparodydavo geriausių jos savybių. Bet kartu apėmė su niekuo nesupainiojama panika, baimė, kad atsidurs nepažįstamoje šalyje, kur galėtų būti daug nelaimingesnė nei dabar.

Juk ne veltui esi Balfor, mergyt!

Ji dažnai kalbėdavosi su savimi – jau nuo pat mažumės. Pradėjo maždaug septynerių, kai pasidarė sunku gauti dėmesio. Bet užaugo drąsi (manė, kad šis žodis nėra per stiprus) ir gebanti prisitaikyti. Tik šiomis dienomis savivertė gerokai susvyravo, nors to niekam ir nepasakojo. Arba pačiu laiku liaudavosi.

Ji visada atlikdavo savo pareigas, nenukrypėdavo nuo vertybių, kurias laikė labai aukštomis, tiek teoriškai, tiek praktiškai. Dabar iškilo vienintelė bėda, ji prarado savo kelrodę žvaigždę – tikėjimą savimi, sugebėjimą, kuriuo taip didžiavosi, išlikti rami ir susivaldžiusi. Išmoko to sunkiuoju keliu, pakeitusi motiną savo seserims. Deja, dabar šis gebėjimas ją paliko ir užliejo visiška neviltis. Ji, visada pasielgdavusi teisingai, visai pasimetė. Ir tai velniškai

skaudino!

- Olivija, gerasis Dieve! - jos tėvas, britų milijardierius Oskaras Balforas, nudiegęs ją plieninėmis mėlynomis akimis iš nuostabos at-šlijo. - Kaip galėjai? Tiesiog sunku patikėti, kad iš visų žmonių būtent tu mane nuvylei.

Ir, žinoma, slepiamas pyktis sprogo. Pakelti tokią kritiką po tiek metų, kai darė viską, kad tik jam įtiktų, buvo nelengva.

Tik barnis nebuvo vien baisus sapnas. Jis iš tiesų įvyko Balforų labdaros pokylyje, kurį jų giminė rengė jau visą šimtą metų.

- Balforų pokylis virto privalomu visuomenės elitui įvykiu, - taip sakydavo senelė Edvina Balfor, pati tikriausia aukštuomenės snobė. - Tas pats lyg kvietimas į rūmus.

Olivijai knietėjo atsakyti, kad mielai vietoj Balforų pokylio rinktųsi kvietimą į rūmus, bet geriau pagalvojusi nutylėjo. Šiaip ar taip pokylis - ypač šimtas - nebuvo vieta, kur bet koks sveiko proto žmogus galėtų susipešti. Bet būtent taip lemtingąją naktį pasielgė ji su savo dvyne seserimi Bela.

- Ir eik po velnių! - atžariai režė Bela, skaudžiai plekštelėjusi jai per skruostą.

Paskui įsivyravusi tylą tiesiog spengė. Iki tol

Bela nebuvo jai trenkusi, bet dabar šis netikėtumas atsitikimas įsirėžė joms abiem į atmintį, gali būti, kad amžiams. Toks rimtas etiketo pažeidimas buvo itin retas. Šeimos išdavystė netoleruojama. Vienintelė lengvinanti aplinkybė buvo ta, kad tiek ji, tiek Bela norėjo gero. Jos pykosi dėl mylimos sesers Zojos likimo ir ateities.

Vargšė Zoja!

Tad štai jos pokylių pokylyje, apsilikusios puošniomis suknelėmis ir pasidabinusios įspūdingais iš kartos į kartą perduodamais papuošalais – tik Bela mėgo būti kitokia, drąsesnė, puošdavosi avangardiniais, blizgučių nusėtais drabužiais. Ji, Olivija – protingoji, praktiškoji, gal net šventeiva, vyriausioji iš „Balforų mergaičių“ – buvo tikra priešingybė karštligiškai, spinduliuojančiai Belai, kuri, galima sakyti, turėjo kilnesnę širdį. Daugiau to neigti Olivija nepajėgė.

Atvertusi visas kortas, ji suvokė, kad, nors dvynę mylėjo ir brangino, tačiau visada buvo linkusi jos gailėtis ir laikyti ją labai gražia, bet kiek kvailoka. Bela neskaitė knygų ir nemastė apie svarbesnius dalykus. Sesuo nebaigė universiteto kaip Olivija. Belai visai nerūpėjo me-
nai.

Jų skonis nesutapo. Tiesą sakant, jis buvo visiškai priešingas. Bela naudojosi pribloškiamu savo grožiu. Olivija savąjį sąmoningai slopino. Jos nebuvo identiškios dvynės. Bela labai priminė mirusią jųdviejų motiną, nuostabią Aleksandrą. Bela dėl savo mėlynų akių buvo labiau Balfor.

Olivija buvo kur kas pareigingesnė nei sesuo. Bela pirmoji tai pripažindavo. Olivijai trūko Belos laisvumo. Belai terūpėjo linksmybės, o keliomis minutėmis vyresnei Olivijai tekdavo visos pareigos. Būtent Olivija dažnai vaidindavo namų šeimininkę, prižiūrėjo Balforų labdaros fondo veiklą, auklėjo jaunesnes seseris – netikras seseris, – o Bela mėgavosi pašėlusiu gyvenimu, vakarėliais ir į eilę sustojusiais gerbėjais.

Pražūtingasis barnis buvo vienintelis tikras jų pyktis.

– Mes, dvynės, turime laikytis drauge! Vienas už visus ir visi už vieną! – tokia buvo nutrūktgalviškos jų vaikystės mantra – anuomet jos buvo įnikusios į Aleksandrą Diumą. Mylėjo viena kitą. Mylėjo ir Zoją, kuri pasirodė nesanti jų tėvo dukra, o amžinatilsį mamos neištikimybės vaisius. Jų *mamos*! Mamos, kurią visi tapatino su Motina Terese.

- Mama tikriausiai buvo šventoji. Sakoma, kad tik geriausiai miršta jauni, - kadaise ji iš tiesų taip pasakė Belai, norėdama nuraminti laukinę sesers prigimtį. Tada jos abi besąlygiškai tuo tikėjo.

Tad dabar jai teko įsignybtį, kad patikėtų, jog Zoja išties yra nesantuokinė duktė. Įsikirščia-
vęs jūdvių ginčas turėjo siaubingų pasekmių visai šeimai.

- Jei tik galėčiau grįžti į praeitį! - dažnai tyloje imdavo dejuoti ji. Ne, jos nebuvo tokios kvailos, kad pyktųsi viešumoje. Joms užteko proto užsidaryti atskirame kambaryje ir įžeidinėti vienai kitą ten, tik jos nesusiprotėjo tvirtai užverti durų. Karštą, jas visiškai užvaldžiusį barnį dėl Zojos kilmės nugirdo paparacas.

Žiniasklaida ir paparacai visą amžių medžiojo gražiąsias Balforų merginas, ypač Belą. Tas žurnalistas, ko gero, pamanė, kad jam nusišypsojo neįtikėtina sėkmė. Jo nuotraukoje švietė pats pykčio įkarštis - teisuolė Olivija ir besikirščiuojanti Bela, be to, jis nugirdo kone kiekvieną jų žodį. Kitą rytą straipsnis su nuotraukomis puikavosi pirmajame pagrindinio šalies dienraščio puslapyje.

Dar vienas neteisėtumo skandalas krečia Balforų šeimą

Vos tai prisiminusi Olivija visu kūnu krūptelėjo. Kada liausis tas savęs ieškojimas? Kada ims mažėti pasibjaurėjimas savimi? Privalo sutikti, kad apmaudas gali nedingti niekada, kaip pasakė Bela, išsipleikusi ant dvynės lovos.

- Olivija, anksčiau ar vėliau turime sumokėti už savo nuodėmes. Galų gale, niekuo nesiskiriame nuo visų kitų.

Kokia nesąmonė! Juk jos tikrai skiriasi. Pavyzdžiui, gyvena dvare. Jų šeima minima kaip etiketo pavyzdys, apie juos šnekama aukščiausiuose socialiniuose sluoksniuose. Be to, jų tėvas milijardierius. Šįsyk kenčia jie visi, net ir žymusis tėvas, nors didingąjį Balforų vardą sutrypė jos su Bela. Argi nenuostabu?

Visai nekeista, kad tėvas sugražino senąsias Balforų šeimos taisykles, elgesio normas, Balforų šeimoje perduodamas iš kartos į kartą. Visos aštuonios Oskaro dukterys iš trijų santuokų ir jų motinos bei tėvo romanų sutiko būti išsiųstos tolyn nuo šeimyninio pažeminimo.

- Privalote pripažinti savo ribas, dukrelės, ir atrasti savo stiprybę, - kalbėjo išdidžiai it teisėjas.

Jos galėjo atsisakyti. Bent ji tikrai rimtai apie tai svarstė. Bet neatsisakė.

- Jums bus tik į naudą, - tikino Oskaras Balforas.

Belai buvo paskirta pirmoji taisyklė. Orumas. Olivija gavo savo pačios taisyklę. Aštuntąją. Nuolankumą.

Kai tėvas tik paskyrė šią taisyklę, ji apstulbusi į jį pažvelgė.

- Nuolankumas, tėveli? Ką turi omenyje? - jautėsi nepaprastai įskaudinta.

Jis negailėjo laiko paaiškinti.

Dabar, užplūdus aiškumo akimirkai, ji ėmė suprasti, kad gal vis dėlto ir reikėtų įgyti šią pervertinamą dorybę. Žinojo, ką apie ją mano žmonės: abejinga, šalta lyg ledas, neįtikėtinais savimi pasitikinti, užtikrinta, tikra snobė ir teisuolė, labiausiai nepasiekiamo iš visų Balforų merginų. Tai netiesa. Na, bent ne visai tiesa. Gal ji ir šalta. Atsiskyrusi. Mėgo vienatvę. Bet, po teisybei, ji, kaip ir Bela, negalėjo išgyventi be savo gynybos mechanizmų - iš jų abiejų buvo atimta motina ir motinos meilė dar tada, kai jos buvo ką tik išmokusios išlipti iš lovelių.

- Nejaugi niekas nesupranta, kaip jaučiasi motiną praradęs vaikas? To poveikis amžinas.

- Dievaži, pasakyk ką nors, ko nežinočiau! - pareiškė Bela, pasipuošusi nuostabiu geltono

šilko kimono, išsiuvinėtu chrizantemomis ir mistiniais paukščiais. Bela dažnai viską dramatuodavo.

Tad, galų gale, jiedvi su Bela, kurios asmenybė visai nebuvo susidvejinusi, kaip Olivija ją apkaltino, taip pat priėmė savo tremtį.

- Mes abi turime perprasti taisyklę, Olivija, - Bela bent sykį išliko romi.

Toks tėvo nurodymas. Ženklas paklusti, jei jis tokį kada ir buvo parodęs.

- Tai padės jums gyventi saugiai ir daugiau neužtraukti gėdos savo šeimai, - jis kalbėjo taip, it mestų gelbėjimosi ratą. Ji turėjo pripažinti, kad pyksta dėl to, kad jis pats vengia minėti savo vaidmenį šiame chaose. Kažkodėl kentėti turėjo tik jo „mergaitės“.

- Turime priimti savo bausmę, - tarė Bela. Ji, regis, taip išduota nesijautė. - Akis į akį.

- Bausmę? Laikau tai iššūkiu.

Iššūkis - didelis žingsnis tolyn už jų komforto zonos.

- Dėl Dievo meilės, tėveli, tik ne Australija! - ji įsivaizdavo tą didžiulę salą netoli Pietų ašigalio. Juk ten tikrai siūsdavo nusikaltėlius?

- Būtent Australija! - tėvas įdūrė į ją mėlynas Balforų akis. - Dirbsi tiek, kiek iš tavęs bus

reikalaujama, Olivija. Tu bent turi gerą Balforų galvą ant pečių.

Jai reikėjo tėvui priminti, kad tai jau seniai aišku. Bet būti priverstai dirbti vyrui, kurį matė vos kartą ir pajuto jam siaubingą antipatiją? Ar iš viso pajėgs, juk yra ganėtinai nepalankiama.

Klintas Makalpainas, Australijos galvijų baronas, buvo vienintelis žmogus (be Belos) toks nutrūktgalvis, kad išdrįstų jai į akis pasakyti – o juk ji tuo metu elgėsi tik *normaliai*, – kad ją reikia nuleisti ant žemės.

– Nusileisk iš savo bokšto, ledo princese, – pasiūlė jis ir pašaipiai išsišiepė. – Įsimaišyk tarp paprastų mirtingųjų. Duodu žodį, tau išeis į naudą.

Vos prisiminusi susiraukė! Tai, kad šis vyras, kaip ir jų tėvas, yra milijardierius, dar nesuteikia jam teisės jos siutinti. Gal būtent dėl to toks gyvas jo paveikslas ir įstrigo jos mintyse. Ir iki šiol nublanko. Ji niekaip to nesuprato.

Jie susitiko, nes juodu siejo kažkoks tolimas giminytės ryšys iš tėvo pusės. Priėmimai, šeimos narių vestuvės. Makalpainai dažnai lankydavosi Londone darbo reikalais ar pasi-
linksminti, o kartais ir to, ir to. Prieš kelerius metus tėvas nusipirko nemažai „McAlpine Pas-

toral Company“ akcijų, matyt, dėl to ir nusprendė išsiųsti ją į Makalpaino tvirtovę. Panašu, kad tėvas pasitiki Makalpainu, kaip pasitikėjo ir amžinatilsį jo tėvu, tikru britų gyvulių augintoju. Jis tikriausiai buvo daug malonesnis žmogus. Tad dabar, praėjus vos dviem dienoms po Balforų katastrofos, ji žengia į naują iššūkį.

Kitame pasaulio krašte.

Australijoje.

PIRMAS SKYRIUS

Darvinas, Šiaurinės teritorijos sostinė, vartai į Australiją

Olivija nebuvo gera keliautoja – prabanga užtikrino jai keliones tik privačiais lėktuvais, tad dabar nusprendė, kad ši kelionė tikrų tikriausia epopėja. Pirmiausia skrydis iš Londono į Singapūrą. Pasibaisėtina! Daugiau nei keturiolika klaustrofobijos valandų. Vėl susikaupti, nors ir veltui, pasistengė pernakvojusi „Raffles“ -viešbutyje. Neblogas viešbutis, unikaliam žavingas. Nusprendė vėliau dar sykį jame apsilankyti, bet dabar laikas keliauti į Darviną, tropinę Australijos Šiaurinės teritorijos sosti-

nę – laukia dar keturios ar daugiau valandų kelionės.

Negalėjo skaityti. Negalėjo miegoti. Tesugebėjo be paliovos galvoti, kaip bjauriai smuko. Ir nebeliko nieko kito, kaip tik kautis. Ir per ilgai netrukti. Ji, kaip ir seserys, į Londoną turėtų grįžti po penkių mėnesių, kad spalio antrają atšvęstų tėvo gimtadienį. Tad belieka susiimti! Susigrąžinti savo aristokratiškumą.

Australijoje tai gali būti nelengva.

Silpnai žvilgtelėjusi pro lėktuvo langą matė žvilgančią Timoro jūrą. Ji buvo gryno turkio spalvos. Taip susidomėjo, kad atsisėdo tiesiai ir įsižiūrėjo. Lėktuvas toliau leidosi, pasirodė Darvino miesto stogai.

Stogai! Dėl Dievo meilės!

Ji ištiesė kaklą kuo arčiau lango. Po aplankytų Londono, Niujorko ir didžiųjų Europos miestų šis jai priminė kažką iš senovinių romanų, kažin kokį atogrąžų kaimelį. Buvo tikra, kad išlipusi iš lėktuvo nuleips iš karščio. Puikiai pažinojo Karibų karštį, jos tėvui ten priklausė graži privati sala, bet dabar spėjo, kad Darvino karštis bus visai kitoks....